

День девяностый

Máme tu další nesváteční jubileum – devadesát dní hladovky.

Když mě ve slipech během pravidelného filcunku viděl doktor, řekl mi, že takhle zpovzdálí mé tělo připomíná ostatky devadesátiletého starce. Což mu věřím, protože zhruba na tenhle věk si připadám.

Venku buď prší, nebo se alespoň mračí. Tomu stejně jako jindy odpovídají i mé vnitřní pocity, ačkoli včerejší konzilium na základě laboratorních analýz konstatovalo, že tak špatné to zase není. Zřejmě v tom smyslu, že do zítřka rozhodně neumřu, ale že dalších odhadů se lékaři vzdávají. Přinejmenším pozitivních. Znamky ischemické choroby srdeční a anémie se samozřejmě nikam nevytratily.

Jediným dlouho očekávaným potěšením tohoto dne byl telefonát s maminkou, který se konečně uskutečnil. Takové štěstí ani nečekala: zítra má narozeniny a tohle pro ni byl opravdu nejkrásnější dárek. Během věčnosti, která trvala patnáct minut, jsme probrali, co jsme stihli. Nejdůležitější ale je, že jsou v pořádku, živí a zdraví, na duchu neklesají, čekají na můj návrat a doufají, že se vše v dobré obrátí. Takhle na tom tedy má rodina je. Krátce jsme si popovídali se synem, který začíná mutovat a nohu už má třiačtyřicítku. Ještě chvíli a budeme si moct navzájem půjčovat boty na běžky. Dcerku jsem doma nezastihl: z tábora se, jak se zdá, vrátila spokojená a teď si s kamarády vyrazila do města. Takže se jí taky daří – ohroženo je jen její stěhování do Kyjeva a cesta do Evropy, protože exmanželka nechce dát souhlas. Vůbec nechápu, k čemu tyhle překážky, když s ní ani dcera, ani já už několik let společnou domácnost nesdílíme, dokonce se ani nestýkáme... Obávám se, že bez mého zásahu se to nevyřeší a dopadne to stejně jako neuskutečněná cesta do Kanady.

День девяносто первый

Už několik dní mě pronásleduje stále stejná vidina, obraz, filmový záběr či výjev ze života. Kdysi dávno, tak před deseti lety, jsem zhlédl film *Kokain* s Johnnym Deppem, pojednávající o narkobaronovi, který na vlně úspěchu rychle vystoupal velmi vysoko, ale pak z těch výšin stejně rychle spadl zpátky na zem. Přišel o svůj zločinný byznys, o všechny peníze a taky o ženu, takže mu zůstala jen asi desetiletá dcerka, která ovšem skončila v dětském domově, protože on si za své činy musel odsedět několik let za mřížemi. No a když se dostal ven, rozhodl se začít nový život, jinou volbu neviděl, a vzít si z dětského domova dcerku zpátky k sobě, protože se ukázalo, že právě ona je to nejcennější v jeho životě, jenom si toho dřív nepovšiml a nechápal to. Zajel tedy za ní a dohodli se, že nazítří si pro ni přijde. Potřeboval ale peníze a nenapadlo ho nic lepšího než udělat to postaru a rychle, přes kšeft s drogami, i když samozřejmě s mnohem menším rozmachem než dřív. Chytnou ho přímo při činu a za recidivu ho čeká další těžký trest. Dcera zatím se sbaleným kufrem sedí na zastávce a od rána do večera na něj čeká. Na samém konci filmu vidíme fotografie jakéhosi starce ve vězeňské hale – a ženy něco přes třicet, což byli reální otec a dcera, podle jejichž osudů film vznikl. Otec si přitom dál odpykával svůj trest. Scéna s dívkou čekající na lavičce se mi do mysli vryla na celý život. Dobře vím, že člověk se snadno ocitne v zajetí intuice a předtuchy. Celý týden před zatčením se mi neustále vybavoval obrázek dívky z *Kokainu*, čekající na lavičce, až přijde její otec. Cítil jsem, že se blíží něco nedobrého a že bychom se já a moje dcera mohli ocitnout ve stejné situaci. Měli jsme se vypravit na několikadenní výlet, koupili jsme si na to nový batoh a nové spacáky, jenže to nevyšlo – zkazilo se počasí a my nakonec nešli nikam. Den před mým zatčením jsme s dětmi zajeli k mamince na vesnici. Dcerka seděla vedle své babičky na lavičce a dívala se na mě; já měl odjet do města a vrátit se nazítří. Zrovna mi zavolali a já pochopil, že po mně pátrají, jenže jsem netušil proč, a tak jsem si to chtěl ujasnit.

To se mi sice podařilo, ale až po zatčení. Od té doby si odpykávám už pátý rok ztráty svobody z celkem dvacetiletého trestu. Dceři je zatím patnáct. Kdy se zase uvidíme, to nevím, ale rozhodně to nebude ta dy. No a teď si už bůhvíkolikátý den vybavuju ty dva okamžiky s dívkou, která na lavičce čeká na svého otce – jeden z filmu a jeden ze živo-